

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

29 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte - Petru Ursache,
judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,
examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpatul Pleșca Oleg, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2017, în cauza penală în privința lui

Pleșca Oleg

Termenul examinării cauzei:

instanța de fond: 27.11.2015-01.09.2016;

instanța de apel: 21.09.2016-17.10.2016;

06.02.2017-06.06.2017;

instanța de recurs: 24.11.2016-17.01.2017;

17.08.2017-29.11.2017

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rezina din 01 septembrie 2016, Pleșca O. a fost condamnat în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, la pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 200 unități convenționale, ceea ce constituie 4000 lei.

2. Instanța de fond a constatat că, Pleșca O. se învinuiește precum că, în perioada 19.07.2015-12.08.2015, deținând funcția de director, reprezentanța „Rezina” C.A. „Grawe Carat Asigurări” S.A., având scopul eliberării lui Goncear V. de răspundere contravențională, care la 19.07.2015, a comis un accident rutier, în condițiile lipsei unui contract de asigurare de răspundere civilă auto, poliței de asigurare și nefiind încasată prima de asigurare, a confecționat ilegal polița de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto internă cu nr. RCAI-001666989 din 29.04.2015.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri inculpatul și procurorul, care au solicitat:

procurorul, casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care

inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 300 unități convenționale, ceea ce constituie 6 000 lei, invocând în acest sens că, pedeapsa numită inculpatului este prea blândă, deoarece ultimul nu a înțeles pericolul social al acțiunilor sale, încercând, pe tot parcursul examinării cauzei penale să evite răspunderea ce urmează să o poarte pentru acțiunile sale și să ducă instanța în eroare cu declarații de genul că de fapt, nu el a falsificat polița de asigurare, dar soția sa, care este grav bolnavă, iar el a luat vina asupra sa, însă careva probe în acest sens în instanța de judecată nu au fost prezentate de către partea apărării.

Conform extrasului din procesul-verbal nr. 32 al ședinței Comitetului de Conducere a întreprinderii cu Capital Mixt Compania de Asigurări „Grawe Carat Asigurări” S.A. din 19.08.2015, inculpatul a fost sancționat cu concediere, conform art. 86 alin.(1) lit. k) din Codul muncii, din motivul falsificării poliței de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto internă (RCA) nr. RCAI-001666989 din 29.04.2015, sancțiune care, de altfel, nu a fost contestată de către inculpat, cu toate că a avut toate posibilitățile în acest sens, totuși ultimul a continuat să susțină că nu el a falsificat polița de asigurare, or, acest fapt duce la concluzia că inculpatul minte încercând să ducă instanța în eroare.

inculpatul, a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, invocând în acest sens că, nu a fost demonstrat faptul dacă există polița de asigurare în original și că ea a fost semnată de dânsul și reprezentantul C.A. „Grave Carat Asigurări” S.A. și nici alți martori audiați în cadrul examinării cauzei nu au confirmat faptul că au văzut originalul poliței.

De asemenea, inculpatul a menționat că, instanța eronat a apreciat probele prezentate de către partea acuzării la emiterea sentinței, iar careva expertiză grafologică nu a fost efectuată și existența semnăturii lui nu s-a stabilit, iar toată învinuirea se bazează pe explicațiile lui depuse administrației C.A. „Grave Carat Asigurări” S.A, unde el a confirmat că a emis așa poliță și de nenumărate ori a explicat din ce motiv a depus așa explicații.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2016, a fost respins ca nefondat apelul procurorului și admis apelul inculpatului, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru primă instanță, prin care Pleșca O. a fost achitat de săvârșirea infracțiunii imputate, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de către acesta.

5. Instanța de apel a constatat că, cercetarea judecătorească de către prima instanță s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor, însă instanța de fond nu a analizat cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării.

Instanța de apel analizând partea descriptivă a sentinței a menționat că, instanța de fond nu a constatat fapta săvârșită de inculpat, însă, recunoscându-l

culpabil de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin.(1) Cod penal, a reținut faptul că inculpatul "se învinuiește", de săvârșirea acestei infracțiuni.

În urma analizei ansamblului de probe, instanța de apel a ajuns la concluzia de achitare a inculpatului, deoarece fapta incriminată la art. 361 alin. (1) Cod penal, se constată din *confeccionarea, deținerea, vânzarea sau folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi sau eliberează de obligații, în confeccionarea sau vânzarea imprimatelor, ștampilelor sau a sigiliilor false ale unor întreprinderi, instituții, organizații, indiferent de tipul de proprietate și forma juridică de organizare.*

Prin urmare, instanța de apel a reținut afirmațiile din apelul declarat de către inculpat precum că, nici în cadrul urmăririi penale, nici în cadrul ședinței de judecată nu a fost prezentat originalul poliței de asigurare, ori instanța de fond a examinat cauza condamându-l pe inculpat pentru confeccionarea unui document oficial falsificat în baza unei copii, care nu este autenticată conform prevederilor legale, pe când originalul lipsește cu desăvârșire.

Tot aici, instanța de apel a menționat că în rubrica asigurător C.A. „Grawe Carat Asigurări” S.A. care a semnat polița de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto internă (RCA), este indicată Pleșca A., iar expertiză grafoscopică asupra semnăturii nu a fost efectuată pentru a cunoaște cu certitudine de către cine a fost semnată polița, ori inculpatul neagă cu vehemență că aceasta ar fi fost semnată de acesta.

Instanța de apel și-a exprimat dezacordul cu concluziile primei instanțe privind confirmarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, deoarece nici una dintre probele administrate în instanța de fond nu au demonstrat cu certitudine vinovăția acestuia, făcând trimitere la declarațiile reprezentantului părții vătămate C.A. "Grawe Carat Asigurări" S.A., care a menționat că personal nu a văzut originalul poliței de asigurare, iar martorul Bîlici O. a declarat că din secția ei nimeni nu a văzut polița dată în original.

Astfel, motivele invocate de către partea acuzării în apelul declarat, nu au fost reținute de către instanța de apel, acestea fiind lipsite de suport probator.

6. Împotriva deciziei au declarat recursuri ordinare procurorul și reprezentantul părții vătămate, care au solicitat:

procurorul, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia a invocat următoarele argumente:

- instanța de apel chiar dacă l-a achitat pe inculpat din motiv că fapta nu a fost comisă de el, și-a motivat soluția prin faptul că instanța de fond a examinat cauza condamându-l pentru confeccionarea unui document oficial falsificat în baza unei copii, care nu este autenticată conform prevederilor legale;

- la adoptarea soluției nu s-a ținut cont de faptul că în cadrul urmăririi penale, nu a fost posibil de a stabili polița de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto internă în original, deoarece aceasta a fost expediată prin fax la sediul central al S.A. „Grawe Carat”;

- pe cazul dat s-a efectuat anchetă de serviciu, unde Pleșca O. a confirmat că el a eliberat polița dată, dar nu a prezentat-o în original și în urma anchetei, inculpatul a fost concediat și totodată, instanța de apel nu s-a expus asupra faptului că, pe polița de asigurare figura Pleșca A., iar semnătura era a inculpatului, fapt confirmat și de acesta;

- reieșind din soluția instanței s-a constatat comiterea infracțiunii, însă aceasta nu a fost comisă de către inculpat și reieșind din motivele deciziei recurate, în cazul dat nu există faptul infracțiunii și prin urmare, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

reprezentantul părții vătămate, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia a invocat că, reieșind din soluția instanței de apel s-a constatat comiterea infracțiunii, însă aceasta nu a fost comisă de inculpat, iar din motivele invocate la adoptarea concluziei de achitare, reiese că instanța constată că în cazul dat nu există faptul infracțiunii și prin urmare, motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii.

7. Prin decizia Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 17 ianuarie 2017, au fost admise recursurile declarate, casată total decizia instanței de apel și dispus rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. Instanța de recurs a conchis că, soluția instanței de apel privind achitarea inculpatului pe art. 361 alin. (1) Cod penal, este prematură și afectată de eroarea de drept prescrisă în pct. 6) alin. (1) din art. 427 Cod de procedură penală și anume *că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii*.

Astfel, din partea descriptivă a deciziei rezultă că temeiul de casare a sentinței cu pronunțarea unei noi soluții de achitare a inculpatului, este faptul că *partea acuzării nu a prezentat probe veridice care ar fi demonstrat vinovăția inculpatului la comiterea infracțiunii înscrinate*.

La baza acestei concluzii instanța de apel a pus declarațiile inculpatului și parțial cele ale reprezentantului părții vătămate și a martorului Bîlici O., care au declarat că nu au văzut polița de asigurare în original, însă, deși instanța a verificat probele date și a audiat părțile pe viu, declarațiile acestora nu au fost analizate complet, sub toate aspectele, cu o argumentare desfășurată a concluziilor sale, doar indicându-se că prin acestea nu se dovedește vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

În acest sens, concluziile instanței contravin prevederilor art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, deoarece probele enunțate nu au primit o apreciere la justa lor valoare și sunt premature, or, într-o hotărâre este necesar nu numai de a reda declarațiile participanților la proces, dar și de a expune esența acestora și legătura lor cu conținutul altor probe, care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sunt admise, iar altele respinse. Astfel, modalitatea de motivare a soluției denotă că instanța de apel nu a apreciat probele menționate în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor.

Mai mult ca atât, făcând o analiză a părții descriptive a deciziei atacate, instanța de recurs a constatat că, instanța de apel motivează: „(...) că deși inculpatul nu-și recunoaște vina, întru confirmarea vinovăției procurorul a prezentat un șir de probe(...)”, făcând trimitere la declarațiile reprezentantului părții vătămate, a martorilor, precum și la copia poliței de asigurare și la explicația inculpatului, prin care recunoaște că a perfectat polița de asigurare, ca într-un final instanța să concluzioneze că *fapta nu a fost săvârșită de inculpat*, astfel încât, apare o contradicție a instanței de apel pe care instanța de recurs a considerat-o drept eroare, deoarece rezultă incontestabil că motivarea deciziei contrazice dispozitivului adoptat.

Faptul că, în opinia instanței de apel nu a fost confirmată vinovăția inculpatului, face parte din latura subiectivă și constituie un element al infracțiunii, însă soluția de achitare este indicată - din motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat.

La rejudecare instanța de apel urma să se conducă de prevederile art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală.

9. Prin decizia Colegiului penal Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2017, apelul declarat de inculpat a fost respins ca nefondat, iar cel declarat de către procuror a fost admis, casată sentința și pronunță o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Pleșca O., a fost condamnat în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, la pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 300 unități convenționale, echivalent a 6 000 lei.

10. Instanța de apel a constatat fapta incriminată inculpatului prin rechizitoriu și necătând la faptul că ultimul nu-și recunoaște vinovăția în comiterea infracțiunii încriminate, aceasta este dovedită prin următoarea sistemă de probe veridice, concludente, pertinente și utile, care coroborează între ele și care combat și argumentele apelului înaintat, cum ar fi: - *declarațiile reprezentantului părții vătămate C.A. „Grawe Carat Asigurări” S.A. (f.d. 126, 127); martorilor: Bîlici O. (f.d. 124); Gherman V. (f.d. 129); Costin S. (f.d. 130); - probele scrise: - copia Poliței de asigurare nr. RCAI-001666989 din 29.04.2015, eliberată cet. Goncear V., de către Pleșca A. (f.d. 7); - explicația inculpatului Pleșca O. depusă la 12.08.2015 directorului ÎM C.A. „Grawe Carat Asigurări” S.A. (f.d. 8).*

Instanța de apel a considerat ca fiind nefondată în cazul dat versiunea inculpatului potrivit căreia dânsul inițial și-a asumat toată vinovăția asupra sa, deoarece văzând numele soției sale pe polița de asigurare a vrut să o protejeze, din motiv că are probleme grave de sănătate, deoarece chiar dacă pe polița dată figura numele soției, semnătura era a sa, fapt confirmat însuși de către inculpat.

Prin urmare, fiind aplicată semnătura sa, nu puteau apărea careva suspiciuni la inculpat că polița a fost eliberată de soție și fără a se clarifica acesta și-a asumat răspunderea ca în final și să fie eliberat din funcția deținută de director, la reprezentanța „Rezina” C.A. „Grawe Carat Asigurări” S.A.

Instanța de apel a considerat ca fiind nefondată poziția inculpatului precum că, *în cadrul examinării cauzei nu a fost posibil de stabilit originalul poliței RCAI-001666989 din 29.04.2015, iar careva expertiză grafologică nu a fost efectuată care ar confirma existența semnăturii lui Pleșca O. și aceasta în opinia sa ar constitui temei de achitare pentru faptele comise, or, reieșind din probatoriul examinat s-a constatat că inculpatul, inițial a scris o explicație administrației ÎM C.A. „Grawe Carat Asigurări” S.A., prin care a recunoscut că a perfectat polița de asigurarea auto cet. Goncear V., la rugămintea mamei sale, Goncear G., pentru a o prezenta colaboratorilor poliției cu scopul de a nu-i aplica amendă contravențională în lipsa poliței de asigurare (f.d. 8), ulterior în apărarea sa, nu a recunoscut acest fapt.*

Mai mult ca atât, instanța de apel a reiterat și faptul că, conform *extrasului din procesul-verbal nr. 32 al ședinței Comitetului de Conducere a întreprinderii cu Capital Mixt Compania de Asigurări „Grawe Carat Asigurări” S.A. din 19.08.2015 (f.d. 75)*, inculpatul a fost sancționat cu concediere din 19.08.2015, conform art. 86 alin. (1) lit. k) Codul muncii, din motivul falsificării poliței de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto internă (RCA) nr. RCAI-001666989 din 29.04.2015, sancțiune care nici nu a fost contestată de inculpat din motive neclare, cu toate că a avut toate posibilitățile în acest sens. În continuare inculpatul a continuat să susțină că nu el a falsificat polița de asigurare, or, acest fapt duce la concluzia că ultimul minte încercând să ducă instanța în eroare.

În concluzie, instanța de apel a constatat cu certitudine că inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 361 alin. (1) Cod penal, după indicii calificativi: *confeccionarea documentelor oficiale false, care eliberează de obligații.*

Privitor la individualizarea pedepsei penale, numite inculpatului, instanța de apel a considerat că instanța de fond eronat i-a stabilit pedeapsa prevăzută la art. 361 alin. (1) Cod penal, or, deși în privința inculpatului s-au reținut circumstanțe atenuate, ultimul nu și-a recunoscut vina, de aceea stabilirea pedepsei sub formă de amendă în mărime de 200 unități convenționale în cazul dat este incorectă.

În circumstanțele expuse supra, instanța de apel reținând prevederile art. 61 Cod penal, a considerat că, aplicarea față de inculpat a pedepsei mai aspre sub

formă de amendă în mărime de 300 unități convenționale, va contribui la atingerea scopului prevăzut de art. 2 alin. (2) Cod penal.

11. Împotriva deciziei instanței de apel declară recurs ordinar inculpatul, care, indicând prevederile art. 427, 430, 435 alin. (1) lit. b) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, deoarece infracțiunea imputată nu a fost săvârșită de el.

În motivarea recursului declarat, recurentul invocă argumente similare celor indicate anterior în apel și *descrise în pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că, instanța de apel și-a întemeiat decizia pe declarațiile părții vătămate Toma V., fără a luat în considerație declarațiile inculpatului relatate în ședința de judecată.

Adițional, recurentul menționează că, explicația din 12.08.2015, a fost pripită și una fără justificări, or, în cadrul urmăririi penale nu s-a stabilit prin careva probe că el ar fi confecționat copia poliței de asigurare.

Instanța de apel nu a dat nici o apreciere declarațiilor martorului Goncear V., care în instanța de apel a declarat că el nu a dispus de o asemenea poliță de asigurare și nu cunoaște de unde a apărut copia acesteia.

De asemenea, în decizia adoptată instanța de apel a indicat ca obiect material a infracțiunii - polița de asigurare, ca un document oficial, însă de facto fiind o fotocopie, care nu a fost supusă expertizei.

11.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

12. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din conținutul recursului declarat se constată că titularul acestuia invocă temei de drept pct. 6), 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

Analizând aceste temeiuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că nici unul din ele nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Astfel, se relevă că, respectând prevederile art. 414, 436 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelurile declarate, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, fiind cercetate suplimentar probele administrate de către instanța de fond, astfel ajungând la concluzia corectă enunțată în *pct. 9. al prezentei decizii*.

În sensul prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului declarat de către inculpat și admiterii apelului acuzatorului de stat.

Ținând seama de aceste prevederi, Colegiul penal constată că instanța de apel a fost în drept și, de fapt, întemeiat a dispus casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, motivându-și detaliat și clar soluția adoptată.

Colegiul penal conchide că temeiul semnalat de către inculpat și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8), 436 alin. (2) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată.

Cu referire la critica recurentului sub aspectul pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează că, acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii.

Sub aspectul situației de "*neîntrunire a elementelor infracțiunii*", se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Astfel, autorul recursului consideră că instanța de apel a tras o concluzie greșită în partea condamnării conform învinuirii înaintate, considerând că, în speță lipsesc probe certe ce i-ar confirma vinovăția în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 361 alin. (1) Cod penal, iar acțiunile lui nu întrunesc semnele constitutive ale acestei infracțiuni.

Instanța de recurs susține că soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și

coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că există faptele infracțiunii incriminate.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și multiaspectual în textul deciziei instanței de apel, iar temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală, mai mult ca atât, nici recurentul nu invocă ilegalitatea obținerii probelor pe parcursul procesului penal.

Astfel, afirmația recurentului precum că, instanța de apel a tras o concluzie greșită în ce privește condamnarea în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, considerând că lipsesc probe certe ce i-ar confirma vinovăția, sunt combătute prin probele acumulate legal în cadrul urmăririi penale, precum și administrate în cadrul cercetării judecătorești în instanța de apel, menționate în *pct. 10. al prezentei decizii*.

Prin urmare, argumentele inculpatului, precum că nu ar fi săvârșit infracțiunea imputată, contravin materialelor cauzei, deoarece, instanța de apel, corect a menționat că vinovăția acestuia se dovedește prin probele *enumerate în pct. 10. al prezentei decizii* și care sunt în contradicție cu cele relatate în apărarea sa.

Instanța de recurs, conchide asupra legalității și temeiniciei concluziei instanței inferioare, care a constatat existența faptei și vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (1) Cod penal, fiind stabilite în cauză toate elementele constitutive ale *confeccionării documentelor oficial false, care eliberează de obligațiuni*.

Astfel, instanța de apel s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și a motivat concluziile prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept.

Colegiul penal constată că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului declarat de către inculpat și admiterii apelului acuzatorului de stat în sensul declarat, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

Afirmațiile inculpatului, precum că instanța de apel incorect a apreciat probele cauzei punându-le la baza sentinței de condamnare, nu pot fi reținute ca temei de admitere a recursului, deoarece, ca probe, acestea sunt administrate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de instanța inferioară conform legislației în vigoare. Mai mult că, *critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de instanța de apel*.

Prin urmare, Colegiul penal susține concluzia privind temeinicia acuzării referitor la prezența în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale

infracțiunii imputate, faptele acestuia corect fiind *încadrate* în prevederile art. 361 alin. (1) Cod penal. Prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează *latura obiectivă* a infracțiunii imputate, cât și a celor care caracterizează *latura subiectivă* ale acestei infracțiuni, au fost demonstrate prin probele *enumerated* în *pct. 10. al prezentei decizii*, acumulate la faza urmăririi penale și examinate în cadrul ședinței instanței de apel.

Revenind la conținutul recursului declarat, Colegiul penal va respinge ca fiind neîntemeiată afirmația recurentului precum că, instanța de apel și-a întemeiat soluția în baza declarațiilor reprezentantului părții vătămate, C.A. „Grawe Carat Asigurări” S.A., Toma V., or, declarațiile menționate nu constituie unica probă care demonstrează vinovăția inculpatului, aceasta fiind fondată inclusiv și pe alte probe, prezentate de către organul de urmărire penală, menționate și descrise în *pct. 10. al prezentei decizii*.

Din considerentele enunțate, instanța de recurs va respinge ca fiind neîntemeiat și argumentul inculpatului precum că, în cadrul examinării cauzei nu a fost posibil de stabilit originalul poliței RCAI-001666989 din 29.04.2015, iar expertiza grafologică nu a fost efectuată, existând doar o foto-copie, care nu este document oficial, or, reieșind din probatoriul examinat s-a constatat că inculpatul, inițial a scris explicație administrației ÎM C.A. „Grawe Carat Asigurări” S.A., prin care a recunoscut că, a perfectat polița de asigurarea auto cet. Goncear V., la rugămintea mamei sale, Goncear G., pentru a o prezenta colaboratorilor poliției cu scopul de a nu-i aplica amendă contravențională în lipsa poliței de asigurare (f.d. 8, vol.I), iar ulterior în apărarea sa, nu a recunoscut acest fapt.

Mai mult ca atât, conform *extrasului din procesul-verbal nr. 32 al ședinței Comitetului de Conducere a întreprinderii cu Capital Mixt Compania de Asigurări „Grawe Carat Asigurări” S.A. din 19.08.2015 (f.d. 75, vol.I)*, inculpatul a fost sancționat cu concediere, conform art. 86 alin. (1) lit. k) Codul muncii, din motivul falsificării poliței de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto internă (RCA) nr. RCAI-001666989 din 29.04.2015, sancțiune care nici nu a fost contestată de către inculpat, cu toate că a avut toate posibilitățile în acest sens.

Colegiul penal consideră relevant de a specifica că, argumentele invocate de recurent în cererea sa de recurs au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, deoarece după conținutul lor sunt similare celor consemnate în cererea de apel, respectiv asupra acestora instanța de apel s-a expus argumentat în hotărârea pronunțată, așa cum este indicat și în *pct. 10. din prezenta decizie*, soluție pe care instanța de recurs o consideră legală și argumentată, însușind argumentele ei, reiterarea cărora nu mai este necesară (*jurisprudența CtEDO, cauza Rebait și alții c. Franței, din 25.02.1995, nr. 26564/1995*).

În concluzie, instanța de recurs menționează că nu se constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate sub aspectele invocate de către recurent, deoarece soluția adoptată de instanța inferioară este întemeiată și motivată.

În circumstanțele stabilite, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

13. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul Pleșca Oleg, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2017, în cauza penală în privința lui *Pleșca Oleg*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 28 decembrie 2017.

Președinte
Judecătorii

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti